

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Høringsnotat

Endringer i forskrift om dagpenger under arbeidsløshet

(oppheving av særregler ved sammenlegging av opptjeningsperioder fra andre EØS-land, presisering av unntak fra fireukerskravet ved eksport av dagpenger, og unntak fra oppholdskravet for utsendte som blir delvis ledig/permittert)

Arbeids- og inkluderingsdepartementet 10. april 2026

Høringsfrist: 15. juli 2026

1 Innhold

1 Innledning	3
2 Oppheving av særreglene om minste arbeidet tid i dagpengeforskriften § 13-1 og stønadperiodens lengde i § 13-2 (sammenlegging av opptjeningsperioder)	4
2.1 Trygdeforordningens regler om sammenlegging av perioder fra andre EØS-land for opptjening av rett til dagpenger under arbeidsløshet	4
2.2. Nasjonale regler for sammenlegging og gjeldende praksis	4
2.3 Departementets vurdering og forslag	5
3 Presisering av dagpengeforskriften § 13-4 første ledd – unntak fra krav om å ha vært registrert som arbeidssøker i minimum fire uker før eksport av dagpenger (fireukerskravet)	8
3.1 Trygdeforordningens regler om rett til eksport av dagpenger under arbeidsløshet for å søke arbeid i et annet EØS-land.....	8
3.2 Nærmere om når unntaket fra fireukerskravet i dagpengeforskriften § 13-4 kommer til anvendelse og vurdering av behov for presiseringer.....	9
4 Oppheving av dagpengeforskriften § 13-4 andre ledd – unntak fra plikten til å registrere seg i mottakerstaten innen sju dager (sjudagerskravet)	12
5 Unntak fra oppholdskravet – presisering og synliggjøring	12
5.1 Presisering av unntak fra oppholdskravet ved tremånederseksport - § 1-7	12
5.2 Synliggjøring av unntak fra oppholdskravet for utsendte arbeidstakere – ny § 1-9/13	
5.2.1 Lovvalg for utsendte arbeidstakere – trygdeforordningens artikkel 12	13
5.2.2 Departementets vurdering og forslag	13
6 Økonomiske og administrative konsekvenser	14
7 Utkast til forskriftsendringer	15

1 Innledning

Trygdekoordineringsutvalget foreslo i NOU 2021: 8 *Trygd over landegrensene* enkelte endringer i dagpengeforskriften for å sikre at reglene er i samsvar med EØS-forpliktelserne. Utvalgets forslag ble i all hovedsak fulgt opp ved endringer i dagpengeforskriften i 2022. Når det gjelder forslaget om å gjøre en nærmere utredning av de særlige reglene i dagpengeforskriften knyttet til sammenlegging av opptjeningsperioder som ble innført i 1994, og som kun gjelder i EØS-saker¹, har dette så langt ikke blitt fulgt opp. Disse særreglene innebærer at det for personer som har jobbet i et annet EØS-land i opptjeningsperioden, blir brukt *arbeidet tid* til opptjening av rett til dagpenger, mens det etter folketrygdlovens regler brukes *inntekt fra arbeid*. Dette innebærer at det i dag er ulike vilkår for opptjening av rett til dagpenger avhengig av om arbeidssøkeren har benyttet sin frie mobilitet i EØS-området eller ikke. Et forslag om i stedet å bruke inntekten fra de andre EØS-landene og justere denne til norsk inntektsnivå gjennom bruk av fastsatte indekseringsfaktorer, ble sendt på høring 17. desember 2021. Blant annet på bakgrunn av innspillene i høringen ble forslaget ikke vedtatt da de øvrige endringene ble vedtatt ved forskrift i 2022. Departementet har etter en ny vurdering kommet til det ikke er nødvendig å indeksere inntekten til norsk lønnsnivå.

I dette høringsnotatet her foreslås det at de særlige sammenleggingsreglene oppheves slik at den mottatte inntekten legges til grunn som om den var mottatt i Norge, og omregnes til norske kroner etter reglene i artikkel 90 i forordning (EF) nr. 987/2009 om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføring av forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (gjennomføringsforordningen).

I høringsnotatet foreslås det videre, på bakgrunn av en kjennelse fra Trygderetten om eksport av dagpenger (TRR-2025-2170), nødvendige presiseringer i dagpengeforskriften § 13-4 første ledd. Denne bestemmelsen åpner for at en dagpengemottaker som skal følge en ektefelle eller samboer som skal jobbe i et annet EØS-land, kan innvilges eksport av dagpenger etter artikkel 64 i forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (trygdeforordningen), selv om vedkommende ikke har vært tilmeldt som arbeidssøker i minst fire uker. De foreslåtte presiseringene sikrer at Arbeids- og velferdsetatens praksis kan videreføres som forutsatt. Samtidig tydeliggjøres det at bestemmelsen ikke skal forstås slik som Trygderetten har lagt til grunn i sin kjennelse TRR-2025-2170. Det foreslås samtidig en mindre presisering i dagpengeforskriften § 1-7 som gir dagpengemottakeren et unntak fra oppholds kravet i folketrygdloven § 4-2 for den perioden det er innvilget eksport etter trygdeforordningen artikkel 64.

Presiseringen i gjeldende § 13-1 tredje ledd i dagpengeforskriften, som viser til særregelen i den nordiske trygdekonvensjonen artikkel 10, tydeliggjør at forskriftsbestemmelsen kun er ment å være en ren henvisning til denne særregelen, og ikke inneholder noen materielle regler utover det som følger direkte av artikkel 10. Endringen er kun av rent teknisk art og har ingen materiell betydning.

Det foreslås dessuten å synliggjøre at utsendte arbeidstakere som blir delvis arbeidsløse eller permitterte, kan unntas fra kravet i folketrygdloven § 4-2 om opphold i Norge, jf. trygdeforordningen artikkel 12.

---

¹ Se NOU 2021:8, kap. 8.16.2.

2 Oppheving av særreglene om minste arbeidet tid i dagpengeforskriften § 13-1 og stønadperiodens lengde i § 13-2 (sammenlegging av opptjeningsperioder)

2.1 Trygdeforordningens regler om sammenlegging av perioder fra andre EØS-land for opptjening av rett til dagpenger under arbeidsløshet

Forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering av trygdeordninger (trygdeforordningen) og gjennomføringsforordningen med endringsforskrifter gjelder som norsk rett gjennom folketrykkeloven § 1-3 a.

Retten til sammenlegging av opptjeningsperioder er et helt grunnleggende prinsipp for å sikre fri bevegelighet av arbeidstakere i EØS-området, som er hovedformålet med EUs trygdekoordineringsregler. Det følger av artikkel 61 nr. 1 at dersom det i den nasjonale lovgivningen er et vilkår for rett til arbeidsløshetsytelser at den arbeidsløse har tilbakelagt trygdetid, tid med lønnet arbeid eller tid med selvstendig virksomhet av en viss varighet, så plikter man å også ta hensyn til tilsvarende perioder fra andre EØS-land.

Artikkel 61 stiller ingen krav om hvilke eller hvor strenge opptjeningsregler man kan ha, men sikrer kun at man også må ta hensyn til tilsvarende perioder fra andre EØS-land, i den grad man har vilkår om en viss trygdetid eller tid i lønnet arbeid for å opptjene rett til dagpenger.

De aller fleste EØS-land stiller ikke krav om en minste arbeidsinntekt som kvalifikasjonskrav for dagpenger under arbeidsløshet, men har i stedet et krav om at arbeidstakeren har vært en viss tid i arbeid for å kunne kvalifisere for rett til dagpenger, ev. i kombinasjon med at vedkommende har vært trygdet en bestemt periode. Etter det vi kjenner til er det kun Norge, Danmark og Sverige som har et minsteinntektskrav.

Etter sin ordlyd regulerer ikke artikkel 61 direkte situasjoner hvor det er krav om at arbeidssøkeren har hatt en bestemt arbeidsinntekt utbetalt innenfor en fastsatt referanseperiode. Selv om artikkel 61 mangler regler om sammenlegging av arbeidsinntekt, er det både fra norsk, dansk og svensk side lagt til grunn at sammenleggingsreglene gjelder tilsvarende for sammenlegging av minste arbeidsinntekt.

Artikkel 90 i forordning (EF) nr. 987/2007 (gjennomføringsforordningen) gir nærmere regler om valutaomregning i forbindelse med trygdekoordinering. Det er etter denne bestemmelsen valutakursen som er fastsatt av Den europeiske sentralbanken (ECB), når man anvender trygdeforordningen og gjennomføringsforordningen. Det vil si at det er denne valutakursen som skal benyttes når den utenlandske inntekten skal omregnes til norske kroner. Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordninger har i beslutning nr. H12² gitt nærmere regler om hvilken dato som skal benyttes ved fastsettelsen av valutakursen. Det følger av punkt 3 i beslutning nr. H12 at der den nasjonale lovgivningen knytter retten til en ytelse til inntekt eller ytelse som er mottatt innenfor en bestemt referanseperiode, skal man bruke vekslingskursen som offentliggjøres av ECB på den siste dagen i referanseperioden.

2.2. Nasjonale regler for sammenlegging og gjeldende praksis

---

² Beslutning nr. H12 av 19. oktober 2021 om datoen som skal gjelde for fastsettelsen av vekslingskursen nevnt i artikkel 90 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 987/2009.

Trygdeforordningen er en koordineringsforordning, som først og fremst skal virke sammen med de nasjonale reglene om dagpenger under arbeidsløshet i folketrygdloven kapittel 4 og forskrifter hjemlet i dette kapitlet. Forordningen, som er en del av norsk rett, skal tolkes og anvendes sammen med øvrige regler i nasjonal rett, og det følger av folketrygdloven § 1-3 a siste ledd at bestemmelser gitt i folketrygdloven og forskrifter hjemlet i folketrygdloven skal fravikes dersom dette er nødvendig for å overholde forpliktelser som følger av trygdeforordningen, gjennomføringsforordningen eller i endringsforordninger til disse to forordningene.

Nordisk konvensjon om trygd og EØS/EFTA-landenes avtale med Sveits gir trygdeforordningen og gjennomføringsforordningen virkning hhv. for de nordiske landene³ og Sveits. Dagpengeforskriften kapittel 13 har derfor også enkelte markører knyttet til disse avtalene, som synliggjør at det kan gjelde særlige regler når det gjelder sammenlegging av opptjeningsperioder.

For å ha opptjent rett til dagpenger under arbeidsløshet stilles det i folketrygdloven § 4-4 krav om at man må ha hatt en arbeidsinntekt de siste tolv kalendermånedene før søknadstidspunktet på minst 1,5 G, eventuelt 3 G de siste 36 kalendermånedene (kvalifikasjonskravet). Svangerskapsrelaterte sykepenger etter folketrygdloven kapittel 8 og svangerskapspenger og foreldrepenger etter kapittel 14 likestilles med arbeidsinntekt ved beregning av minste arbeidsinntekt.

De norske opptjeningsreglene er knyttet til tidligere inntekt. Trygdeforordningen tar ikke særskilt høyde for denne typen regler. Da forordningen ble innført i 1994, og også da dagens trygdeforordning trådte i kraft, var Norge det eneste landet som stilte et inntektsvilkår for rett til dagpenger. På grunn av dette er det gitt egne bestemmelser i dagpengeforskriften § 13-1. Disse utdyper hvordan trygdeforordningens regler om sammenlegging av perioder med opptjening av rett til dagpenger skal praktiseres.

Etter § 13-1 legges arbeidsperioder utført i andre EØS-land og ev. perioder med likestilte ytelser, til grunn for opptjening av rett til dagpenger i EØS-saker, og ikke den utenlandske arbeidsinntekten. Kvalifikasjonskravet i folketrygdloven § 4-4 anses i EØS-sakene som oppfylt når disse periodene tilsvarer arbeid på fulltid i minst 16 uker i løpet av de siste 12 avsluttede kalendermånedene eller 32 uker i løpet av de 36 siste avsluttede kalendermånedene før søknad om dagpenger settes fram.

Siden dagpengeperiodens varighet fastsettes med utgangspunkt i den fastsatte minsteinntekten, er det samme prinsippet for sammenlegging også lagt til grunn for å fastsette stønadsperioden i EØS-saker, se dagpengeforskriften § 13-2.

Disse særlige sammenleggingsreglene knyttet til kvalifikasjonskravet i folketrygdloven § 4-4 og stønadsperioden i § 4-15 gjelder også i saker hvor trygdeforordningen er gitt tilsvarende anvendelse gjennom multilaterale avtaler; dvs. den Nordiske konvensjon om trygd, EFTA-landenes avtale med Sveits og Brexit-separasjonsavtalen.

2.3 Departementets vurdering og forslag

---

³ Nordisk konvensjon om trygd gir trygdeforordningen anvendelse også for de nordiske landene som ikke omfattes av EØS-avtalen (Færøyene, Grønland og Svalbard), og utvider også det virkeområdet til tredjelandborgere som har vært omfattet av lovgivningen i ett av de nordiske landene.

Løsningen som er valgt i dagpengeforskriften §§ 13-1 og 13-2 innebærer at det for arbeidssøkere som har opptjeningsperioder fra andre EØS-land er et *arbeidskrav* knyttet til opptjening av rett til dagpenger, mens det er et *minsteinntektskrav* for arbeidssøkere som har tilstrekkelig opptjening i Norge. De materielle vilkårene for å opptjene rettigheter til dagpenger under arbeidsløshet er dermed ulike avhengig av om ytelsen innvilges etter trygdeforordningen eller etter de rent nasjonale bestemmelsene.

Selv om vi ikke har noen indikasjoner på at denne forskjellsbehandlingen i praksis har hatt negative konsekvenser for personer som har arbeidet i ulike EØS-land, kan det ikke utelukkes at noen kan komme dårligere ut. Dette kan gjelde både når det gjelder vilkåret for opptjening av rett til dagpenger og fastsettelsen av varigheten for stønadperioden.

Særreglene om å bruke arbeidstid i stedet for minsteinntekt når perioder fra andre EØS-land skal legges til grunn for å vurdere kvalifikasjonskravet for dagpenger, berører kun personer som har benyttet sin frie mobilitet. Dette vil etter departementets vurdering kunne innebære en forskjellsbehandling som ikke er i samsvar med trygdeforordningen artikkel 4. Departementet legger derfor til grunn at de gjeldende bestemmelser i dagpengeforskriften § 13-1 første og andre ledd og § 13-2 ikke kan videreføres.

I lys av innspillene fra høringen i 2022 og EU-domstolens avgjørelse i sak C-328/20, har departementet gjort en revurdering av hvordan utenlandsk inntekt bør håndteres. Departementet har vurdert om slik inntekt må indekseres for å ta hensyn til ulikt gjennomsnittlig lønnsnivå i felles valuta, eller om det er riktigere å legge til grunn den faktiske inntekten omregnet til norsk valuta i sammenleggingssakene. Formålet er å sikre reell likebehandling mellom EØS-saker og nasjonale saker, i tråd med trygdeforordningens regler.

Som nevnt så nevner ikke ordlyden i trygdeforordningen artikkel 61 en situasjon der det er arbeidsinntekt som er et vilkår for å opptjene rett til dagpenger under arbeidsløshet. Heller ikke den generelle sammenleggingsregelen i artikkel 6 omtaler inntekt som et kriterium for sammenlegging av opptjente rettigheter. På denne bakgrunn er det derfor heller ikke gitt noen særregler i gjennomføringsforordningen artikkel 12, 13 eller 54 knyttet til hvordan utenlandsk og nasjonal inntekt rent praktisk skal sammenlegges ved vurderingen av kvalifikasjonskravet. Gjennomføringsforordningen har imidlertid en generell regel om valutaomregning i artikkel 90, som skal anvendes ved omregningen av valuta.

Når man etter trygdeforordningen artikkel 5 bokstav a plikter å likebehandle inntekt i en annen medlemstat med inntekt i den kompetente staten, er det lagt til grunn at det er den faktiske inntekten (valutaomregnet) som skal legges til grunn ved vurderingen av de aktuelle nasjonale reglene.

Tilsvarende gjelder også for de særlige reglene for beregning av dagpengenes størrelse i trygdeforordningen artikkel 62 der bostedslandet etter artikkel 62 nr. 3 plikter å ta hensyn til lønn eller yrkesinntekt som arbeidssøkeren mottok i sitt siste arbeidsland ved beregningen dagpengenes størrelse. For beregningen av ytelsens størrelse er det her lagt til grunn at det er den faktiske lønnen (valutaomregnet) som skal legges til grunn. Forordningen har ingen regler om at den utenlandske lønnen i disse tilfellene skal justeres til lønnsnivået i det landet hvor dagpengene utbetales.

I en sak fra EU domstolen som gjelder indeksering av familieytelser (sak C-328/20) fremheves det at EU-kommisjonen ikke har inkludert noen former for indekseringsmekanismer i sitt forslag til revisjon av forordningen som ble fremmet i 2016, som følge av at kommisjonens generaldirektorater var i tvil om denne type mekanismer er i samsvar med EU-retten. I den samme saken uttaler EU-domstolen også at det ville være i

strid med bestemmelsene om fri bevegelighet i EU-traktaten (TFEU) artikkel 45 om slike indekseringsmekanismer hadde blitt tatt inn i forordningen.

Det at verken trygdeforordningen eller gjennomføringsforordningen foreskriver noen form for justering eller indeksering av inntekt i de bestemmelsene som berører inntekt mottatt i andre land, tilsier at man bør være varsom med å introdusere regler om indeksering av lønn fra utlandet. Det vil si at den faktiske inntekten bør legges til grunn også i saker om sammenlegging av perioder etter trygdeforordningen artikkel 61, som om inntekten var opptjent i Norge.

Departementet foreslår derfor å oppheve dagpengeforskriften § 13-1 slik at faktisk mottatt inntekt fra andre EØS-land (eller Norden, Sveits og Storbritannia) legges til grunn for vurderingene av minsteinntektskravet i folketrygdloven § 4-4. Dagpengeforskriften § 13-2 oppheves også i forlengelsen av dette.

Der deler av inntekten som skal inngå i minsteinntektskravet for rett til dagpenger er opptjent i et annet EØS-land (eller Norden, Sveits og Storbritannia) og dermed er utbetalt i en annen valuta, legges det til grunn at den utenlandske inntekten skal omregnes til norske kroner i henhold til reglene i gjennomføringsforordningen artikkel 90. Dvs. at den utenlandske inntekten omregnes til norske kroner ved å bruke den valutakursen som er fastsatt av Den europeiske sentralbanken (ECB) i henhold til reglene i Artikkel 90 i forordning (EF) nr. 987/2007 (gjennomføringsforordningen) og beslutning nr. H12⁴ som beskrevet i punkt 2.1. Beløpet avrundes til to desimaler etter vanlige avrundingsregler.

Valutakurser offentliggjøres i *De Europeiske Unions Tidende*. Valutakursen for en gitt dato kan man finne i ECBs valutakonverteringsverktøy⁵, og i EURLex⁶.

De foreslåtte endringene knyttet til fastsettingen av minsteinntekten etter folketrygdloven § 4-4 og trygdeforordningen artikkel 61, får ikke virkning for beregningen av dagpengenes størrelse, jf. folketrygdloven §§ 4-11 og 4-12. De får heller ikke virkning for Arbeids- og velferdsetatens praktisering av de særlige beregningsreglene for arbeidsløshetsytelser etter trygdeforordningen artikkel 62.

For å unngå at det i fremtiden skal kunne oppstå tvil knyttet til forståelsen av artikkel 10 i nordisk konvensjon om trygd⁷ foreslår departementet at siste ledd i dagpengeforskriften § 13-1 presiseres, slik dette ikke beskriver unntaket som følger av den nordiske trygdekonvensjonen, men kun viser til unntaket i nordisk konvensjon om trygd.

---

⁴ Beslutning nr. H12 av 19. oktober 2021 om datoen som skal gjelde for fastsettelsen av vekslingskursen nevnt i artikkel 90 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 987/2009.

⁵ <https://data.ecb.europa.eu/currency-converter>

⁶ <http://eur-lex.europa.eu/oj/direct-access.html>

⁷ Nordisk konvensjon om trygd av 12. juni 2012

3 Presisering av dagpengeforskriften § 13-4 første ledd – unntak fra krav om å ha vært registrert som arbeidssøker i minimum fire uker før eksport av dagpenger (fireukerskravet)

3.1 Trygdeforordningens regler om rett til eksport av dagpenger under arbeidsløshet for å søke arbeid i et annet EØS-land

Trygdeforordningen artikkel 64 gir på bestemte vilkår dagpengemottakere en rett til å beholde dagpengene i opptil tre måneder mens de søker arbeid i et annet EØS-land, Norden eller Sveits. Artikkel 55 i gjennomføringsforordningen gir regler om administrative prosedyrer og søknadsprosess knyttet til eksporten etter trygdeforordningen artikkel 64.

Retten til å kunne eksportere dagpenger etter trygdeforordningen artikkel 64 går utover en ren koordinering av nasjonale trygdeordninger, og gir materielle regler som er til fordel for arbeidstakere som innebærer unntak fra sentrale vilkår i de nasjonale ytelsene ved arbeidsløshet. Dette betyr at dagpengemottakeren gjennom trygdeforordningen gis en fordel som vedkommende ellers ikke ville hatt, ved at artikkel 64 i en periode på tre måneder fritar vedkommende fra plikten til å være tilgjengelig for arbeidsformidlingen og arbeidsmarkedet i det landet de mottar arbeidsløshetsytelsen fra. I og med at det er helt frivillig for dagpengemottakerne å benytte seg av disse særlige reglene for eksport av dagpenger, har EU-domstolen i sin praksis forutsatt at vilkårene tolkes strengt slik at tolkningen er ensartet i alle medlemsland.

For å ha rett til å eksportere dagpengene etter artikkel 64 er det et vilkår at man er helt arbeidsledig og er innvilget rett til dagpenger. Før dagpengene kan eksporteres må man som hovedregel ha vært registrert som arbeidsledig arbeidssøker hos arbeidsformidlingen i landet man mottar dagpenger under arbeidsløshet i minst fire uker (fireukersfristen). Det er også et krav om at man må ha søkt om attest PD U2 som bekrefter retten til å eksportere dagpengene etter artikkel 64 før avreise til det andre EØS-landet.

Når man ankommer det nye EØS-landet må man registrere seg som arbeidssøker hos den nasjonale arbeidsformidlingen innen sju dager fra den datoen man ikke lenger står til disposisjon for arbeidsformidlingen i landet man forlot (sjudagersfristen), man må levere attest PD U2 når man registrerer seg der, og godta å underlegge seg kontroll og oppfølging fra denne institusjonen.

For at man fortsatt skal beholde retten til dagpenger må man returnere til den kompetente staten senest siste dag i den innvilgede eksportperioden (tremånedersfristen).

Trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55 setter altså klare vilkår og begrensninger for retten til eksport. Forordningen legger også plikter på mottakerstaten om å rapportere nødvendige opplysninger knyttet til at vilkårene for dagpengene er oppfylt i eksportperioden, og en plikt til å følge opp dagpengemottakeren knyttet til jobbsøking med videre.

3.2 Nærmere om når unntaket fra fireukerskravet i dagpengeforskriften § 13-4 kommer til anvendelse og vurdering av behov for presiseringer

Artikkel 64 åpner for at den kompetente staten kan gjøre unntak fra enkelte av de frister forordningen setter, bl.a. kan det gis samtykke til at dagpengemottakeren kan innvilges eksport før utløpet av fireukersfristen. Det følger av rekommandasjon nr. U2 fra den administrative kommisjonen for koordinering av trygdeordninger⁸, at det bør gis unntak fra fireukerskravet når en dagpengemottaker ønsker å reise med sin ektefelle eller samboer som allerede har fått arbeid i et annet EØS-land. Rekommandasjon nr. U2 er ikke rettslig bindende, men EØS-landene er forpliktet til å ta denne anbefalingen i betraktning. Fra norsk side er rekommandasjonen fulgt opp ved unntaket i dagpengeforskriften § 13-4 første ledd.

Verken trygdeforordningen artikkel 64 eller gjennomføringsforordningen artikkel 55 åpner for å kunne gjøre unntak fra vilkåret om at man må oppfylle de nasjonale kravene for rett til arbeidsløshetsytelser. Det betyr at man må være innvilget dagpenger under arbeidsløshet før tremånederseksport etter artikkel 64 kan innvilges. Forordningene åpner heller ikke for å gjøre unntak fra vilkåret om at det må søkes om å få utstedt attest PD U2 før avreise til det andre EØS-landet.

Det at man har rett på arbeidsløshetsytelser fra den kompetente stat er nettopp ment å sikre at arbeidssøkeren har en ytelse til livsopphold, og således ikke vil ligge mottakerstaten til byrde i eksportperioden. Attest PD U2 bekrefter bl.a. at arbeidssøkeren har rett til dagpenger og hvor lenge, og hvor lenge vedkommende innvilges eksport, og er nødvendig for at mottakerstaten skal kunne oppfølge sine forpliktelser i eksportperioden.

At trygdeforordningen artikkel 64 bare gjelder for personer som «*fyller de nasjonale vilkårene*» for rett til dagpenger under arbeidsløshet, følger av første del av første setning i trygdeforordningen artikkel 64. Artikkel 64 kommer altså ikke til anvendelse dersom arbeidssøkeren ikke fyller de nasjonale vilkårene for ytelsen. Også ordlyden «*skal beholde sin rett til kontantytelser ved arbeidsløshet*» (artikkel 64 nr. 1) og tittelen til gjennomføringsforordningen artikkel 55 «*bevaring av retten til ytelser for arbeidsledige*» tilsier at dagpenger må være innvilget før tremånederseksport etter artikkel 64 kan innvilges.

Institusjonen skal etter artikkel 55 bekrefte i attest PD U2, at arbeidssøkeren fyller vilkårene for å beholde sin rett til ytelser ved arbeidsløshet, hvor lenge dagpengene kan beholdes og hvilke forhold som kan berøre retten til ytelsen. For å kunne bekrefte dette, er det en nødvendig forutsetning at det er innvilget en rett til dagpenger. Også det at perioden for eksport av dagpenger etter trygdeforordningen artikkel 64 ikke kan vare lenger enn den perioden arbeidssøkeren etter de nasjonale reglene (fortsett) har rett til dagpenger tilsier at rett til dagpenger må være innvilget før man kan innvilge eksport etter trygdeforordningen artikkel 64.

Etter folketrygdloven kapittel 4 er det en rekke vilkår som må være oppfylt for at man skal kunne ha rett til dagpenger. I denne sammenheng er det vilkåret om opphold i Norge i folketrygdloven § 4-2 og kravet om å være registrert som arbeidssøker hos Arbeids- og velferdsetaten i folketrygdloven § 4-5 første ledd, av særlig interesse, Folketrygdloven § 22-13 første ledd fastslår at man ikke har rett på dagpenger under arbeidsløshet uten at det er satt fram et krav, og at dagpenger tidligst kan innvilges fra det tidspunktet kravet ble satt

---

⁸ Rekommandasjon nr. U2 av 12. juni 2009 om anvendelse av artikkel 64, nr. 1, bokstav a) i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 på arbeidsløse som følger med sin ektefelle eller partner som utfører inntektsgivende arbeid i en annen medlemsstat enn den kompetente stat

fram. Dette betyr at en rett til dagpenger under arbeidsløshet etter folketrygdlovens regler først kan oppstå *etter* at det er satt fram krav, og retten til dagpenger forutsetter også at arbeidssøkeren bl.a. fyller vilkårene i folketrygdloven kapittel 4 om opphold i Norge og om å være tilmeldt som arbeidssøker hos Arbeids- og velferdsetaten.

I attest PD U2 skal det etter gjennomføringsforordningen artikkel 55 nr. 1 bokstav a) også oppgis hvilken dato vedkommende opphører å være tilgjengelig for arbeidsformidlingen i den kompetente staten (Arbeids- og velferdsetaten). Denne datoen er nødvendig for at arbeidsformidlingen i mottakerstaten skal kunne vurdere om vedkommende har registrert seg som arbeidssøker innen sjudagersfristen i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav b, og for at den skal kunne rapportere tilbake til den kompetente staten om sjudagersfristen er overholdt eller ikke.

Selv om artikkel 64 nr. 1 bokstav a åpner for at Arbeids- og velferdsetaten kan samtykke til at en dagpengemottaker som ønsker å ta med seg dagpengene til et annet EØS-land, kan reise dit før fireukersfristen er utløpt, innebærer bestemmelsen ikke et unntak fra alle øvrige vilkår. Bestemmelsen åpner etter sin ordlyd heller ikke for at statene kan unnta arbeidssøkeren fullstendig fra kravet om å være registrert som arbeidssøker før attest PD U2 utstedes og tremånederseksport kan innvilges.

Det er som nevnt, også et krav for å være omfattet av Artikkel 64, at søkeren har en rett til dagpenger etter de nasjonale reglene. Det vil si at en dagpengemottaker må fylle alle de nasjonale vilkårene for dagpenger under arbeidsløshet i folketrygdloven kapittel 4 når vedkommende søker om eksport – herunder også det nasjonale kravet om å være registrert som arbeidssøker jf. folketrygdloven § 4-5 første ledd.

Det er videre et krav om å ha søkt om attest PD U2 før vedkommende reiser til det andre EØS-landet, jf. gjennomføringsforordningen artikkel 55 nr. 1 bokstav a. Både det nasjonale vilkåret om å være registrert som arbeidssøker i folketrygdloven § 4-5 og ordlyden «*før utløpet av*» i artikkel 64 nr. 1 bokstav a forutsetter derfor at en person som omfattes av dagpengeforskriften § 13-4 første ledd, må ha vært registrert som arbeidssøker i minst én dag før det kan innvilges eksport av dagpenger etter trygdeforordningen artikkel 64. Dette er i samsvar med slik bestemmelsen er praktisert av Arbeids- og velferdsetaten.

Dagpengeforskriften § 13-4 første ledd henviser direkte til trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav a, som utelukkende regulerer kravet om å ha vært registrert som arbeidssøker i minst fire uker før eksport etter artikkel 64 kan innvilges (fireukerskravet). Det følger som nevnt av artikkel 64 nr. 1 siste setning i bokstav a, at den kompetente institusjonen, det vil si at den institusjonen som utbetaler dagpenger til arbeidssøkere, kan gi samtykke til at arbeidssøkeren reiser til det EØS-landet hvor vedkommende ønsker å søke jobb før utløpet av fireukersfristen. En naturlig tolkning av at § 13-4 første ledd utelukkende henviser til artikkel 64 nr. 1 bokstav a, er at dagpengeforskriften § 13-4 første ledd ikke åpner for å unnta arbeidssøkeren fra de øvrige vilkårene i trygdeforordningen artikkel 64 eller gjennomføringsforordningen artikkel 55. Det vil si at det er forutsatt at disse vilkårene må være oppfylt for at det skal kunne innvilges eksport av dagpenger etter artikkel 64. Videre kommer det også helt klart frem av overskriften til dagpengeforskriften § 13-4 at bestemmelsen kun gir *supplerende* regler til trygdeforordningen artikkel 64, det vil si at ordlyden må leses og forstås i lys av de regler og vilkår som følger av trygdeforordningen artikkel 64.

Dagpengeforskriften § 13-4 inneholder etter sin ordlyd ingen unntak fra det nasjonale vilkåret for rett til dagpenger i folketrygdloven § 4-5 første ledd om at man må være registrert som arbeidssøker, fra oppholdskravet i folketrygdloven § 4-2 eller fra folketrygdloven § 22-13

første ledd om at det må settes fram krav om dagpenger før det kan oppstå en rett. Dermed skal § 13-4 ikke kunne tolkes som om den gir unntak fra disse bestemmelsene.

Gjennomføringsforordningen åpner ikke for at det kan søkes om eksport av dagpenger *etter* at man har reist til det andre EØS-landet. En slik forståelse vil være direkte i strid med ordlyden i artikkel 55 i forordningen.

Unntaket i forskriften § 13-4 ble ikke særskilt omtalt i høringsnotat av 17. desember 2021 - *Forslag til endringer i forskrift om dagpenger under arbeidsløshet - Oppfølging av NOU 2021: 8 Trygd over landegrensene*, da omformuleringene som ble gjort, ikke var ment å innebære materielle endringer sammenlignet med den tidligere bestemmelsen. Departementet mener det fremgår klart av det nevnte høringsnotatet at det var et formål å samle alle unntak fra oppholdskravet i folketrygdloven § 4-2, i dagpengeforskriften kapittel 1. Det skulle dermed etter departementets vurdering ikke være noe grunnlag for å kunne innfortolke et unntak fra oppholdskravet i dagpengeforskriften § 13-4 på bakgrunn av høringsnotatet fra 2021. Snarere tvert imot.

Forslaget om å samle unntakene fra oppholdskravet i kapittel 1 i forskriften ble vedtatt ved forskrift 22. april 2022 nr. 600. Unntaket fra oppholdskravet for den perioden dagpengene eksporteres i henhold til trygdeforordningen artikkel 64 som er tatt inn i dagpengeforskriften § 1-7, gjelder kun for den eksportperioden som er oppgitt i attest PD U2. Departementet vil presisere at unntaket i § 1-7 *ikke* åpner for at man skal kunne søke om, og få innvilget, dagpenger mens man oppholder seg i et annet EØS-land, før det er innvilget eksport iht. trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55.

Til tross for dette har Trygderetten i kjennelse TRR-2025-2170 konkludert med at unntaket fra fireukerskravet i dagpengeforskriften § 13-4 første ledd må forstås slik at det også gir unntak fra andre krav i trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55 nr. 1, herunder fra vilkåret om at man må ha søkt om å få utstedt attest PD U2 *før* avreisen til vertsstaten. Trygderetten legger i kjennelsen også til grunn at § 13-4 første ledd må forstås slik at den også gir et unntak fra kravet om opphold i Norge i folketrygdloven i perioden før man i det hele tatt har søkt om dagpenger og om eksport etter trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55.

Departementet ser det dermed som nødvendig å gjøre enkelte presiseringer i ordlyden i dagpengeforskriften § 13-4 for å tydeliggjøre at bestemmelsen *ikke* er ment å skulle forstås slik som Trygderetten har lagt til grunn i kjennelse TRR-2025-2170.

Det presiseres derfor i forskriften at unntaket i § 13-4 kun gjelder for *dagpengemottakere*. Det vil si at personen må fylle alle de nasjonale vilkårene for dagpenger, herunder også oppholdskravet og kravet og å være registrert som arbeidssøker. Dagpengeforskriften § 13-4 inneholder altså ingen unntak fra oppholdskravet, og denne bestemmelsen er heller ikke ment å skulle gi unntak fra noen av de nasjonale vilkårene for rett til dagpenger.

Videre tydeliggjøres det at fireukersperioden kan *reduseres*. Det vil si at medlemmet må ha vært registrert som arbeidssøker og hatt rett til dagpenger i minst én dag, og at det ikke vil kunne unntas helt fra kravet om å være registrert som arbeidssøker.

Det er også tydeliggjort at bestemmelsen kun gir unntak fra *fireukerskravet* i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav a. Det vil si at dagpengemottakeren må oppfylle *alle de øvrige vilkårene* i trygdeforordningen artikkel 64 og i gjennomføringsforordningen artikkel 55, herunder også kravet om at det må sendes en søknad om å få utstedt attest PD U2 til Arbeids- og velferdsetaten *før* man reiser til den andre staten.

Departementet mener at de foreslåtte presiseringene vil sikre at bestemmelsen blir praktisert som forutsatt etter trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55, i tråd med det som har vært etatens praksis.

4 Oppheving av dagpengeforskriften § 13-4 andre ledd – unntak fra plikten til å registrere seg i mottakerstaten innen sju dager (sjudagerskravet)

Etter trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav b må en arbeidssøker melde seg til arbeidsformidlingen i det landet vedkommende har reist til innen sju dager. I siste setning i bokstav b åpnes det for at åpner for at den kompetente staten (dvs. den staten som betaler dagpengene) i unntakstilfeller kan forlenge denne sjudagersfristen. Unntak fra sjudagersfristen gis i praksis dersom særlige omstendigheter hvor arbeidssøkeren ikke får registrert seg på grunn av administrative problemer i vertsstaten og arbeidssøkeren selv ikke kan lastes for dette.

I andre ledd i dagpengeforskriften § 13-4 er det gitt følgende forskriftsbestemmelse knyttet til muligheten for å unntak fra sjudagersfristen:

«Arbeids- og velferdsdirektoratet kan i unntakstilfeller forlenge fristen på sju dager som arbeidssøkeren etter artikkel 64 nr. 1 bokstav b har på å melde seg som arbeidssøker for arbeidsformidlingen i det landet hun eller han reiser til.»

Den gjeldende forskriftsbestemmelsen sier ikke noe mer enn det som står i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav b, og gir dermed reelt sett ikke noen supplerende regler til forordningen. For å unngå mulig tvil knyttet til om denne bestemmelsen gir unntak for mer enn det som følger av forordningen foreslår departementet derfor at bestemmelsen oppheves.

Endringen er ikke ment å innebære noen endring knyttet gjeldende praksis for hva som skal anses som slike særlige omstendigheter som innebærer at Arbeids- og velferdsetaten forlenger sjudagersfristen, og departementet legger til grunn at en slik unntaksvis forlengelse av fristen vil kunne gjøres direkte på grunnlag i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav b siste punktum, jf. folketrygdloven § 1-3 a.

5 Unntak fra oppholds kravet – presisering og synliggjøring

5.1 Presisering av unntak fra oppholds kravet ved tremåneders eksport - § 1-7

Dagpengeforskriften § 1-7 gir unntak fra kravet om opphold i Norge i folketrygdloven § 4-2, og gjelder kun for den innvilgede eksportperioden iht. trygdeforordningen artikkel 64.

Trygdeforordningens særlige bestemmelser om opphevelse av bostedskrav i artikkel 63 gjelder kun «*innenfor de grenser som er fastsatt*» i artikkel 64. Det vil si at det i henhold til trygdeforordningen bare *må* unntas fra et oppholds krav *etter* at det er innvilget dagpenger og er fastslått at alle vilkår for eksport etter trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55 er oppfylt.

Dagpengeforskriften § 1-7 åpner ikke for at man skal kunne søke om, og få innvilget, dagpenger mens man oppholder seg i et annet EØS-land før det er innvilget eksport etter trygdeforordningen iht. trygdeforordningen artikkel 64 og gjennomføringsforordningen artikkel 55. For å sikre at det ikke skal kunne være mulig å misforstå eller tolke dette

unntaket som at det også kan oppfatte perioden forutfor en søknad om tremånederseksport, foreslår departementet at bestemmelsen tydeliggjøres ved at unntaket viser spesifikt til den konkrete eksportperioden som oppgis på PD U2.

5.2 Synliggjøring av unntak fra oppholdskravet for utsendte arbeidstakere – ny § 1-9

5.2.1 Lovvalg for utsendte arbeidstakere – trygdeforordningens artikkel 12
Etter trygdeforordningen artikkel 12 skal utsendte arbeidstakere være underlagt utsenderstatens lovgivning. Det innebærer at Norge er kompetent stat for en arbeidstaker som er utsendt til et annet EØS-land. En utsendt arbeidstaker som blir arbeidsløs, omfattes av norske regler om arbeidsløshetsytelser, og må fylle vilkårene som gjelder etter folketrygdloven kapittel 4. Som hovedregel stilles det krav om opphold i Norge for å få rett til dagpenger, jf. folketrygdloven § 4-2. Det vil si at en utsendt arbeidstaker som blir arbeidsløs, i utgangspunktet må vende tilbake til Norge for å få rett til dagpenger. Det er gjort enkelte unntak fra hovedregelen om oppholdskrav, som er nærmere regulert i dagpengeforskriften kapittel 1. Ingen av unntakene omfatter i utgangspunktet utsendte arbeidstakere, jf. artikkel 12.

Artikkel 7 i trygdeforordningen fastslår prinsippet om at trygdeytelser ikke kan reduseres eller falle bort utelukkende på grunnlag av at mottakeren tar opphold i et annet EØS-land. Etter artikkel 63 fremgår det at artikkel 7 ikke gjelder for arbeidsløshetsytelser, bortsett fra i de tilfellene som følger av artiklene 64, 65 og 65 a. EFTA-domstolen har i to saker slått fast at et oppholdskrav for rett til arbeidsløshetsytelser dermed er forenlig med EØS-retten, bortsett fra i situasjoner som omfattes av disse tre artiklene, se sak E-13/20 og E-15/20.

Situasjonen for en utsendt arbeidstaker er ikke nødvendigvis den samme som for de arbeidstakerne som omfattes av artikkel 65. Det kan likevel være grunn for å vurdere å gi et unntak for oppholdskravet også for utsendte arbeidstakere i bestemte situasjoner.

Dersom en utsendt arbeidstaker blir *helt arbeidsløs*, er det normalt ikke lenger grunnlag for utsendelsen, og arbeidstakeren vil dermed ikke være omfattet av artikkel 12. Da er det heller ikke urimelig å kreve opphold i Norge for at vedkommende skal kunne få dagpenger.

Situasjonen er en annen for en utsendt arbeidstaker som blir *delvis arbeidsløs*. Etter trygdeforordningen artikkel 12 skal arbeidstakeren være trygdedekket i Norge i utsendingsperioden, det vil si at den utsendte arbeidstakeren ikke vil være omfattet av vertslandets trygdellovgivning og arbeidsløshetsytelser. Arbeidstakeren vil heller ikke kunne vende tilbake til Norge for å kunne motta dagpenger her, i og med at vedkommende fortsatt arbeider deltid i landet vedkommende er utsendt til. Det samme gjelder for delvis permitterte. For disse to gruppene vil dermed konsekvensen av oppholdskravet være at arbeidstakeren i praksis fullstendig utelukkes fra dagpengeordningen. Dette fremstår som lite rimelig og Arbeids- og velferdsetaten har derfor i praksis gitt unntak fra oppholdskravet, jf. folketrygdloven § 4-2, når en utsendt arbeidstaker har blitt delvis arbeidsløs eller delvis permittert.

5.2.2 Departementets vurdering og forslag

Etter departementets vurdering bør den gjeldende praksisen om å gi unntak fra oppholdskravet for utsendte arbeidstakere fremgå klart av dagpengeforskriften. For å tydeliggjøre vilkårene for rett til dagpenger etter folketrygdloven kapittel 4 for utsendte

arbeidstakere som blir delvis ledige eller delvis permitterte under utsendelsen, foreslår departementet at det tas inn et nytt unntak fra det generelle kravet om opphold i Norge, jf. folketrygdloven § 4-2, og at dette tas inn i kapittel 1 i forskriften som ny § 1-9 i dagpengeforskriften.

Det foreslås samtidig å åpne for at utsendte arbeidstakere som blir helt permitterte, *kan* unntas fra oppholdskravet forutsatt at vedkommende fortsatt kan anses som «utsendt arbeidstaker» iht. artikkel 12 under permitteringsperioden. Utsendte arbeidstakere som permitteres på heltid, kan i noen tilfeller likestilles med helt arbeidsløse, slik at det bør kunne stilles krav om opphold i Norge for å få dagpenger. Det kan gjelde ved langvarige, uavbrutte permitteringer. Er permitteringen langvarig, kan det reises tvil om det fortsatt er grunnlag for selve utsendingen. I andre tilfeller kan det likevel være mer nærliggende å behandle helt permitterte på samme måte som delvis ledige eller delvis permitterte. Det kan gjelde ved helt kortvarige permitteringer. I disse tilfellene må det dermed gjøres en konkret vurdering mht. om oppholdskravet kan gjøres gjeldende eller ikke. Utgangspunktet bør være at unntak fra oppholdskravet bare kan gjøres dersom arbeidstakeren fortsatt vil kunne regnes som «utsendt».

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Endringen i sammenleggingsreglene innebærer en administrativ forenkling ved at det ikke lenger vil være to ulike sett med regler for vurderingen av kvalifikasjonskravet for dagpenger. Antall personer som årlig oppnår rett til norske dagpenger gjennom sammenlegging av arbeid fra andre EØS-land varierer bl.a. ut fra ledighetstall og hvor mange arbeidsinnvandrere som er her. Antall saker hvor det er nødvendig med sammenlegging av perioder fra andre EØS-land ved søknad om norske dagpenger har i perioden 2013-2023 variert mellom 115 og 563 saker. For 2023 er det rapportert 365 saker⁹. Omleggingen må derfor antas å berøre svært få dagpengesøkere.

Hvorvidt det kan være flere eller færre som vil få rett til dagpenger etter sammenlegging av perioder fra andre EØS-land ved å bruke inntekt fremfor arbeidstid vil avhenge av den enkelte søkers tidligere arbeidstilknytning samt lønnsnivå. Dagpengesøkere som tidligere ikke har fått dagpenger, ettersom de ikke har jobbet fulltid i 16 uker i løpet av de siste 12 avsluttede kalendermånedene eller 32 uker i løpet av de 36 siste avsluttede kalendermånedene, vil nå kunne komme inn i ordningen dersom arbeidsinntekten deres fra andre EØS-land er høy nok. På den annen side kan søkere med lavlønnede arbeidsforhold i EØS kunne komme dårligere ut, ettersom arbeidsperiodene ikke tillegges vekt. Dette gjør det umulig å anslå de økonomiske konsekvensene av endringen. Basert på tall over antall saker hvor det er nødvendig med sammenlegging av perioder fra andre EØS-land, er det imidlertid anslått at budsjetteffekten ikke vil bli vesentlig.

Presiseringen i dagpengeforskriften § 13-1 siste ledd, som viser til artikkel 10 i nordisk konvensjon om trygd, er kun av teknisk karakter og har ingen materiell betydning. Endringen har derfor ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Endringene som foreslås i dagpengeforskriften § 13-4 knyttet til unntaket fra kravet om å ha vært registrert som arbeidssøker i fire uker før det kan innvilges eksport av dagpenger har ingen materiell betydning, og sikrer kun at bestemmelsen må forstås slik den har vært ment og slik Arbeids- og velferdsetaten har praktisert den. Andre ledd gjentar kun trygdeforordningens ordlyd om at fristen på sju dager til å melde seg som arbeidssøker i det

---

⁹ Aggregation of periods for unemployment benefits Report on U1 Portable Documents for mobile workers Reference year 2023 (Frederic De Wispelaere, Lynn De Smedt, & Jozef Pacolet HIVA–KU Leuven October 2024)

landet man reiser til, kan forlenges. I og med at trygdeforordningen gjelder som norsk lov har det ingen materiell betydning at andre ledd oppheves. Endringene i dagpengeforskriften § 13-4 har derfor ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Endringene i ordlyden på unntaket fra oppholdskravet i dagpengeforskriften § 1-7, presiserer kun unntaket og har dermed ingen materiell betydning. Endringene innebærer derfor ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

7 Utkast til forskriftsendringer

I forskrift 16. september 1998 nr. 890 om dagpenger under arbeidsløshet gjøres følgende endringer (hjemmel folketrygdloven § 4-1 a):

§ 1-7 skal lyde:

§ 1-7 (søke arbeid i et annet EØS-land)

Et medlem som tar med seg dagpengene for å søke arbeid i et annet EØS-land i henhold til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 (trygdeforordningen) artikkel 64, er unntatt fra kravet i folketrygdloven § 4-2 om opphold i Norge *i den perioden som er innvilget på PD U2*.

Ny § 1-9 skal lyde:

§ 1-9. (utsendte arbeidstakere i et annet EØS-land som blir delvis arbeidsledig eller delvis permittert)

Et medlem som utfører lønnet arbeid i et annet EØS-land og omfattes av Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 (trygdeforordningen) artikkel 12 nr.1, og som mottar dagpenger som delvis arbeidsløs eller delvis permittert, er unntatt fra kravet i folketrygdloven § 4-2 om opphold i Norge. Dagpengemottakere som er helt arbeidsløse eller helt permitterte, er bare unntatt fra oppholdskravet dersom de til tross for arbeidsløsheten eller permitteringen kan anses som utsendte arbeidstakere etter artikkel 12 nr. 1.

§ 13-1 skal lyde

§ 13-1 (særlige regler for sammenlegging av perioder i nordisk konvensjon om trygd)

For personer som omfattes av nordisk konvensjon om trygd av 12. juni 2012 er det i artikkel 10 i den nevnte konvensjonen gitt særlige regler knyttet til vilkåret i trygdeforordningen artikkel 61 nr. 2.

§ 13-2 oppheves

§ 13-4 skal lyde:

§ 13-4 (supplerende regler til trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav a)

Arbeids- og velferdsetaten kan samtykke til å forkorte fireukersperioden i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 bokstav a dersom dagpengemottakeren skal følge ektefelle eller samboer til et annet EØS-land, Norden eller Sveits der denne har tatt arbeid, forutsatt at alle vilkårene i trygdeforordningen artikkel 64 nr. 1 og gjennomføringsforordningen artikkel 55 er oppfylt og at vedkommende oppfyller alle vilkårene for rett til dagpenger under arbeidsløshet.